

KONFERENCJA MEMORIAL DAY, 25-28 MAJA 2012 R.

Poselstwo trzecie

Wizja właściwej jednomyślności w kościele

Wersety biblijne: Ef 4,3-6; Mt 18,19; Dz 1,14; 2,46; Rz 15,5-6.

I. Jednomyślność w kościele stanowi praktykę jedności Ciała, która jest jednością Ducha – Ef 4,3-6:

- A. Na podstawie Listu do Efezjan 4,4-6 widzimy, że praktyka jedności opiera się na przymocie jedności kościoła: jednym Duchu, jednym Panu, jednym Bogu, jednym Ciele, jednej nadziei, jednej wierze, jednym chrzcie.
- B. Praktyka prawdziwej jednomyślności w kościele jest zastosowaniem jedności – Dz 1,14; 2,46.
- C. Praktyka jedności obejmuje jednomyślność; gdy praktykujemy jedność, staje się ona jednomyślnością:
 1. W Ewangelii Jana Pan podkreśla jedność, natomiast w Dziejach Apostolskich podkreślana jest jednomyślność – J 10,30; 17,11.21-23; Dz 1,14; 2,46; 4,24; 15,25.
 2. Przełomową sprawą, która rozdziela Ewangelie od Dziejów Apostolskich, jest jednomyślność stu dwudziestu – 1,14:
 - a. Uczniowie stali się jedno w Ciele i w tej jedności, będąc jednomyślni, trwali niezłomnie w modlitwie – Ef 4,3-6; Dz 1,14.
 - b. Gdy apostołowie i wierzący praktykowali życie kościoła, praktykowali je w jednomyślności – 2,46; 4,24; 5,12.
 3. Jedność można przyrównać do fizycznego ciała, zaś jednomyślność do serca w tym ciele:
 - a. Jednomyślność jest sercem, jądrem, jedności.
 - b. Choroba, którą przezywamy, przypomina chorobę serca w ciele; choroba ta polega na tym, że nie ma wśród nas należytej jednomyślności; chorym „sercem” utrzymujemy jedynie jedność.
- D. Jeśli nie jesteśmy jednomyślni, oznacza to, że nie praktykujemy Ciała Chrystusa:
 1. Jednomyślność, zgodnie z właściwą interpretacją Nowego Testamentu, to Ciało – Rz 12,4-5; 15,5-6.
 2. Musimy praktykować zasadę Ciała, a będziemy wówczas jednomyślni – 1 Kor 12,12-13.20.27; 1,10.
- E. Opowiadamy się za jednomyślnością, ale nie za jednolitością – 1 J 2,12-14:
 1. Różnice, jakie występują pomiędzy świętymi lub kościołami co do stopnia dojrzałości życia to normalne zjawisko; nie powinniśmy próbować ujednoczyć pod tym względem świętych ani kościołów, ponieważ nie jest możliwe ujednoczenie stopnia wzrostu w życiu – Flp 3,15.
 2. Różnice występujące pomiędzy świętymi lub kościołami, które są zamierzone, to nienormalne zjawisko; powinno się je potępić oraz odrzucić.

II. Jednomyślność odnosi się do harmonii, jaka panuje w naszej wewnętrznej istocie, w naszym umyśle i woli – Dz 1,14:

- A. W Dziejach Apostolskich 1,14 na określenie „jednomyślności” występuje greckie słowo *homothymadon*:
 1. Słowo to wskazuje na harmonię wewnętrznego odczucia w całej istocie danej osoby.
 2. Powinniśmy przebywać w tym samym umyśle i woli, mając ten sam zamysł na zewnątrz i wewnątrz duszy oraz serca, co oznacza, że dotyczy to całej naszej istoty.

B. W Ewangelii Mateusza 18,19 występuje greckie słowo *symfoneo*, które oznacza jednomyślność:

1. Słowo to oznacza trwanie w harmonii lub porozumieniu i odnosi się do zgodnego brzmienia instrumentów muzycznych lub głosów.
2. Jednomyślność lub zgodność wewnętrznego odczucia, jaka istnieje pośród wierzących, przypomina harmonijną melodię.
3. Gdy jesteśmy jednomyślni, stajemy się dla Boga melodią; stajemy się poematem nie tylko na piśmie, ale takim, któremu przypisane są dźwięki, głosy i melodia.

III. Dzisiaj możemy być jednomyślni, gdyż mamy tę samą wizję – wizję wieku – Prz 29,18a; Dz 26,19:

A. Wizja, jaką mamy, powinna pasować do wieku i być wizją, która obejmuje wszystko, co było przed nami:

1. Jeśli nie mamy bieżącej wizji, nie będzie możliwe, byśmy byli jedno.
2. Wielu wierzących kocha Boga i Mu służy, każdy jednak ma swoją własną wizję; nie ma zatem mowy o jednomyślności.
3. Jeśli patrzymy inaczej na drugorzędne sprawy, nie będziemy mogli być jednomyślni – Flp 3,15.
4. Wizja, która odpowiada wiekowi to wizja, która rozciąga się od Ks. Rodzaju po Ks. Objawienia – Rdz 1,26; Obj 21,2.

B. Możemy być jednomyślni, gdyż mamy jedną wizję, wizję, która jest wszechzawierająca:

1. Wizja, którą Pan dał swemu odzyskiwaniu to wizja wszechzawierająca – ostateczne zwieńczenie wszystkich wizji w Biblii, Nowa Jeruzalem; wszystko zawiera się w tym ostatecznym zwieńczeniu – w. 2, 10-11.
2. Wszyscy musimy przebywać w bieżącej wizji i mieć ten sam punkt widzenia.

IV. Nauka apostołów jest tym, co podtrzymuje jednomyślność – Dz 2,42.46:

A. Właściwa jednomyślność jest zgodna z nauką apostołów – w. 42.

B. Dzieje Apostolskie mówią nam, że wśród wierzących panowała jednomyślność i że wszyscy oni trwali niezłomnie w nauce apostołów.

C. Apostołowie nauczali tego samego wszystkich świętych na każdym miejscu i we wszystkich kościołach – 1 Kor 4,17; 7,17; 11,16; 14,33b-34:

1. Także i my musimy nauczać tego samego we wszystkich kościołach w każdym kraju na całej ziemi – Mt 28,19-20.
2. W Nowym Testamencie nie pojawia się żadna taka myśl, że dla jednego kościoła nauka jest dobra, zaś dla innych kościołów dobra nie jest; Nowy Testament objawia raczej, że wszystkie kościoły tak samo przyjmowały nauczanie – Tt 1,9.

V. Jednomyślność to uniwersalny klucz do każdego błogosławieństwa w Nowym Testamencie – Ef 1,3; Ps 133:

A. Wszyscy chcemy ujrzeć, jak kościół otrzymuje błogosławieństwo; błogosławieństwo, które Pan nakazał i którym jest życie na wieki, spoczywa na braciach mieszkających razem w jedności.

B. Jednomyślność sprowadza Boże błogosławieństwo; Boże błogosławieństwo może zstąpić wyłącznie w sytuacji, kiedy panuje jednomyślność.

C. Aby otrzymać Boże błogosławieństwo, musimy praktykować jedność, a praktykujemy ją, gdy jesteśmy jednomyślni – Ef 4,4-6; Dz 1,14.